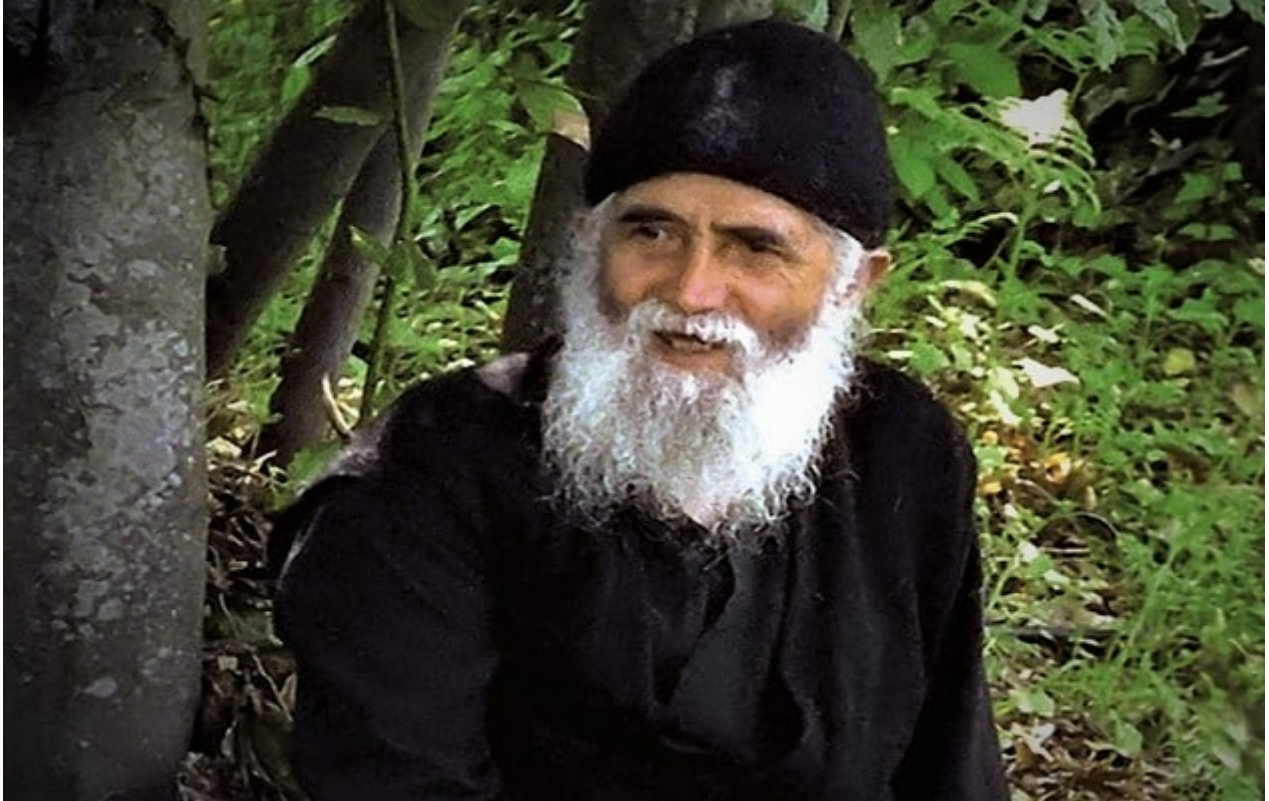

Άγιος Παΐσιος, Χαρίζοντάς σου τον ουρανό με τ' άστρα!

/ [Γνώμες](#)

Κάθε χρόνο μετά το μεγάλο πανηγύρι των αγίων Πέτρου και Παύλου και των λοιπών Αποστόλων την επόμενη μέρα μοιάζει σαν να αρχίζει μια αντίστροφη μέτρηση για το μικρό πανηγύρι του Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτη.

• του Στέλιου Κούκου

Όχι του Αγίου Παΐσιου του Μεγάλου, αλλά προφανώς κι αυτός για την εποχή μας, και για μας, ήταν και είναι τεράστιος!

Επίκεντρο του πανηγυριού αυτού είναι πάντα το Ησυχαστήριο του «Ευαγγελιστή Ιωάννη του Θεολόγου» στην Σουρωτή. Και έτσι η αντίστροφη μέτρηση μάς φέρνει μέρα με την μέρα στις υπώριες του λοφίσκου, όπου βρίσκεται το μοναστήρι με το μνήμα του αγίου.

Ένας τάφος που διασώζει συσώρευση μνήμης αγαθής και αγίας και μοιάζει περισσότερο πως ενταφιάστηκε για μια ακόμη φορά ο θάνατος, αλλά και κάθε παράλογο του κόσμου!

Ο άγιος κατάργησε κι αυτός με την σειρά του τον θάνατο με την αναστάσιμη ζωή που έζησε και βέβαια και το παράλογο. Αφού κάθε πτυχή της ζωής απέκτησε νόημα! Βαρύ και συγχρόνως ανάλαφρο όσο και η αιωνιότητα!

Αυτά μαρτυρούν τα μνήματα των αγίων και αυτή είναι η σημαντικότερη μαρτυρία της μνήμης και της ανάμνησής τους! Και αν λείπει κάτι η μίμησή τους! (Όχι, βεβαίως, η μίζερη εξωτερική μίμηση η οποία μόνο άχθος μπορεί να σε φορτώσει, αν όχι απελπισία)!

Τι έχει όμως, ένας άγιος και ελκύει τους ανθρώπους, πολλές φορές και σαν ένας πολύ δυνατός μαγνήτης; Και δεν αναφέρομαι για την επίλυση των προβλημάτων μας που πολλές φορές είναι η τελευταία λύση η καταφυγή μας σ' αυτούς.

Είναι προφανές πως ο άγιος προσφέρει την απευθείας λύτρωση από τον θάνατο και το παράλογο το οποίο μας κατακλύζει. Όταν δηλαδή νιώσουμε την αδήριτη ανάγκη να πιαστούμε από κάπου. Και μόνο κάποιος που το ξεπέρασε βιωματικά μπορεί να σε «πείσει», να στο μεταγγίσει.

Χωρίς εντυπωσιασμούς και λόγια μεγάλα, αλλά με την απλότητα που προσφέρει η αυθεντικότητα της αγιότητας που μετέχει, που γεύτηκε.

Γιατί τον άγιο Παΐσιο μπορεί να μην τον έπιανε το μάτι σου, αλλά τον έπιανε η ψυχή σου! Επικοινωνούσε αυτόματα. Πολλοί απογοητεύτηκαν όταν τον πρωτοείδαν! Σε κάποιον μάλιστα μοναχό ή κληρικό, όταν αντελήφθη ότι συνέβη κάτι τέτοιο μέσα του πήγε και ντύθηκε «επίσημα» φορώντας και το κουκούλι του! Και αυτό, βεβαίως, δεν το έκανε για να τον εντυπωσιάσει, αλλά για να τον διδάξει! Του το ανάφερε, μάλιστα!

Και συγχρόνως ήταν και ένα πνευματικό πείραγμα που τοποθετούσε τα πράγματα στις πραγματικές τους διαστάσεις.

Γιατί ο άγιος ήταν και ένα μεγάλο πειραχτήρι, ήταν πάντα χαρούμενος και πάντα γελαστός! Όχι χαμογελαστός για να αρέσει στον κόσμο. Κάτι τέτοιο δεν συνέβαινε ούτε με τον Άγιο Παΐσιο ούτε και με τους άλλους νέους αγίους μας Πορφύριο, Ιάκωβο, Ευμένιο! Ήταν όλοι χαρούμενοι!

Μα πώς θα αναρωτηθούν οι έχοντες άλλου είδους θρησκευτική παιδεία και βιώματα!

Μα γιατί αυτοί βίωναν τον θάνατο του θανάτου! Και την χαρά της Αναστάσεως! Τι άλλο ήθελαν!

Και οι ίδιοι αποτελούσαν για όλους αποδείξεις Αναστάσεως. Ενώ τα λοιπά χαρίσματα που τους κοσμούσαν και τους στόλιζαν αποδείκνυαν ότι πράγματι έφτασαν στο κατά χάριν Θεοί!

Έγιναν φίλοι με τον Θεό και δεν τον φοβόντουσαν! Δεν τους τρόμαζε, αλλά τους χαροποιούσε χαρά μεγάλη που πολλές φορές δεν μπορούσαν ούτε να την κρύψουν, αν όχι να την ελέγξουν.

Και έτσι μπορούσαν να μοιράζονται μαζί μας αυτήν την ευγενική τους μετοχή στην θεία χάρη και να μας αποδεικνύουν και να μας φανερώνουν τα αναπόδεικτα και μόνο με την παρουσία τους! («Μου αρκεί να σε βλέπω», είπε κάποιος μοναχός σ' ένα Γέροντα στην έρημο)!

Γιατί η θεία ευγένεια της εκλεπτυσμένης αγίας ψυχής τους σε αγκάλιαζε τρυφερά και σε έκανε να ζεις για πολλές μέρες αυτήν την θεία τρυφερότητα και χάρη που κατοικούσε μέσα τους.

Κάτι που ένιωθες πως δεν ήταν εκ του κόσμου τούτου και που δεν μπορούσε να σου το προσφέρει κανένας άνθρωπος -έστω πολύ καλών προθέσεων.

Ένας κόσμος ολόκληρος σου φανεωνόταν, σου ανοιγόταν, μ' αυτές τις προσφορές! Ζωής αιωνίου! Ενώ το απλό λουκουμάκι που σε κερνούσε ο άγιος έμοιαζε με χαβιάρι, ένα ξεχωριστό ορεκτικό γι' αυτήν την πολυτελή και πανάκριβη ψηλάφηση αιωνιότητας που σου προσφερόταν.

Σε κατηύθυνε πλέον και σε ξεναγούσε ένας μη αυτόκλητος και αυτοσχέδιος καθοδηγητής ή και περφόρμερ, αλλά ένας εντολοδόχος με την έννοια του διακονητή! Με ένα ιδιαίτερο χάρισμα, το αποστολικό ίσως, που είχε όλες τις προϋποθέσεις να σε μεταφέρει στον κόσμο της θείας χάριτος. Σε ό,τι δηλαδή ο ίδιος γεύτηκε και βίωσε και μπορούσε να σου μεταδώσει. Και ότι εσύ μπορούσες να δεχτείς και να νιώσεις!

Έμοιαζε η απόσταση της αιωνιότητας και της θείας χάριτος να εκμηδενίζεται από εσένα μέσα στη ματιά της ευδιάθετης ψυχικής διάκρισης και αποδοχής. Πράγμα που σου πρόσφερε μια ομορφιά. Σε έστελνε, όπως λένε!

Χαρίζοντάς σου, πραγματικά, τον ουρανό με τ' άστρα!

Τι ευωχία!

Σαν μια κινηματογραφική απόδραση που ήταν πραγματικότητα με το πιο φτηνό και συνάμα πιο ακριβό σκηνικό! Και οι καρέκλες της κινηματογραφικής προβολής της αιωνιότητας μέσα σου ήταν ότι πιο απαράδεκτο και... τραγικό σου συνέβη ποτέ!

Αλλά καθισμένος σ' αυτούς τους θρόνους, τα κούτσουρα από κορμούς δέντρων, δεν ήθελες να ξεκολλήσεις ποτέ από εκεί. Γιατί να ξεκολλήσεις; Καλόν εστιν ώδε είναι. Ώδε μέινει!

Και ο μόνος λόγος για τον οποίο έπρεπε να φύγεις ήταν γιατί εκμεταλλευτικές αρκετά την αγάπη και την δεινότητα αυτού του μεγαλειώδη σκηνοθέτη της χάριτος του Θεού που έβρισκε πάντα τρόπους με την διάκρισή του να σου προβάλλει πάντα ανεπανάληπτες εσωτερικές σκηνές αυτογνωσίας!

Τόσο ποιητικές που ποτέ δεν σε πλήγωνε!

Πλέον συμφιλιωνόσουν με τον εαυτό σου, όπως και τους γύρω σου και έμοιαζαν όλα ρόδινα και πως όλα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν!

Ήδη, μάλιστα, σου είχε αφαιρέσει το βάρος που δεν ήταν μόνο το ψυχικό και σου μετέδιδε εκείνο το ειδικό βάρος που σε έκανε να πετάς και να χορεύεις αγγελικά(;) χωρίς να ξέρεις τα βήματά τους, αλλά ήδη πετούσες!

Όλα τα άλλα πίστευες πως πλέον θα λειτουργούσαν μόνα τους!

Σου είχε ανοίξει και δείξει τον δρόμο και πως η ανάμνησή του πάντα ζεστή, χαρούμενη και δοτική δεν θα σε εγκατέλειπε ποτέ!

Και σένα και τον καθένα!

Σήμερα το πανηγυράκι του είναι μια πολύ μεγάλη γιορτή!

Χρόνια πολλά!

Δι' ευχών του!